

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Domitii Plati Societatis Iesv Theologi, De Domini
Nostri Iesv Christi Passione**

Piatti, Domizio

Coloniae Agrippinae, 1610

De secunda præparatione, quæ est Animi recollectio, seu attentio, Cap.3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49474](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49474)

desiderio se exoluendi à terrenis hisce vinculis, vt tantò expeditius Christo sociari valeret. Sed transeamus ad alteram Præparationem,

DE SECUNDA PRAEPARATIONE ad Oratorem: quæ est: Animi recollectio, seu Attentio.

CAPVT III.

FACILLIMUM erit ei persuadere secundam hanc præparationem, qui nouit orationem nihil aliud esse quam colloquium cum DEO, quemadmodum eam definiunt SS. Patres Ephrem & Nilus, quorum hæc sunt verba: *Oratio cum DEO colloquium mentis est.* Ex quo S. Chrysostomus vult nos considerare & coniecturari, quanta sit felicitas & dignitas orantium, quibus cum DEO quotiescunque libet agendi, cõgrediendi, atque sermones ferendi facultas permittitur. *Considera, inquit, quanta gloria attributa orantibus, fabulari cum DEO, cum Christo miscere colloquia, operari quod velis, quod desideras postulare.* Facile inquam erit persuadere illi qui probè intelligit orationem esse colloquium mentis cum DEO, animi in ea recollectionem & attentionem requiri: quoniã vti rectè notat S. Basilius, si illi qui coram Principibus terræ immediate

*Ephrem.
Nilus.*

*Lib. de orat.
Deo. cap. 2.*

*Felicitas
orantium.*

*Lib. de vita
foliur. 62. 2.*

diatè suas causas agunt, summa cum attentione, actionibus suis intèti sunt, prorsusq; defixi hærent in negotijs, quæ præ manibus habent, nec eodem tempore quicquã maiore cura & solertia faciunt, quàm vt Principi suam sententiam persuadeant, illumque ad suas partes pertrahant: quanto magis illi qui diuino conspectui se offerunt, vt cum summa DEI maiestate, de negotijs animarum suarum tractent omnes vires suas, totamque animi contentionem eò debent conuertere, vt attenti sint, nec quicquam aliud, præterquam quod præ manibus habent, cogitent, ad hoc diligenter respiciant, nec vlli distractioni locum præbeant.

Idque eò amplius, si considerent certissimum esse, DEO neuiquam probari orationes sine attentione & animi collectione profusas: quod Christus Dominus & Redemptor noster forsitã innuere voluit, quando DEVM Spiritum & veritatem esse, ideoque debitum cultum & adorationem que in precib; ei defertur, in spiritu & veritate ei reddi oportere, affirmavit. DEVS, inquit, *spiritus est: & eos qui adorant eum, in spiritu & veritate oportet adorare.* quia qui ore tantum cum Deo loquitur & mente a libi versatur, non orat cum veritate, cum illa locutio reuera non sit humana & creaturæ

Oratio cum
distractione
peracta, non
placet Deo.

Ioan 4.

B turæ

turæ ratione præditæ, sed potius quorundam animantium arte ad similem loquelam institutorum, qui verba quidem formare norunt, sed quid dicant non intelligunt. Præterea qui corpore duntaxat ante DEVM prostratus est, animo verò alias cogitationes voluit, nec iste adorat prorsus DEVM in veritate, quia uti S. Ephræm rectè ait, cultus quo DEVS summopere delectatur is est, qui ei totis viribus & tota mentis nostræ attētionē redditur. *Cultus, inquit Deus placens hic est, ut cogitationes & tota fortitudo, ac vis anima cū mente tota in Deū absq̄ vlla distractione feratur.* Cæterū non modo diuino numini mirum in modū placet oratio cū attentione peracta, & contrà vehementer displicet, quæ vagabunda mēte absolvitur, sed etiam orationē distracta mente conceptam non exaudit, uti rectè annotavit S. Papa Gregorius his verbis. *Deus non audit illam orationem, cui, qui orat, non intendit.* Et meritò: quia qui orationē hoc pacto fundit, evidens de se dat indicium, exigua admodum se cupiditate ardere, illius gratiæ, quam flagitat, potiundæ: & parum de exauditione sollicitari. Quamquam autem distractio hæc, quando à fragilitate & imbecillitate naturæ nostræ originem trahit, est tolerabilis: nihilominus quando ei quæ, ut ita dicam, naturalis est,

*Ser. de vera
& perfecta
reuerentia.*

*Deus non
exaudit orationem
distractam
de profusa.
S. Gregor.*

est, adiungitur affectata, quæ à certa quadam & nota negligentia nostra proficiscitur, nihil habet tolerabile, sed potius meretur pœnam. Ac proinde sciendum est, in oratione continuam, quoad fieri potest, attentionem esse retinendam, si non in quolibet verbo, vt minimum in sēsu verborū: & si non in toto sensu, saltem in fine & intentione, quæ alia non debet esse, quam Deus ipse, vel aliquid DEO gratum, quod à summa illius maiestate, precando poscimus: hæc attentio assiduò nobis in mente habenda est, dum oramus, si non actu, vt minimum (quemadmodum Theologi aiunt) virtute.

Ad hanc verò attentionem, de qua loquimur, assequendam ante omnia necessarium est, cor extra orationis tempus quâ diligentissimè custodire, quia vt sapiens ait, ex cordis custodia, vita nostra dependet. *Omni, inquit, custodia serua cor tuum, quia ex ipso vita procedit.* Et Moyses consulit, vt nosmetipsos sollicitè custodiamus, ne dum in varia distrahimur, DEI tum ferè, quando maximè omnium interest, illum in mente præsentem habere, quod fit Orationis tempore, obliuiscamur. *Custodi, inquit Moyses, teipsum & animam tuam sollicitè, ne obliuiscaris verborum, quæ viderunt oculi*

Quomodo
acquiri pos-
sit attentio
in oratione.

Prova.

Dent. 4.

B a sui,

tui, & ne excidant de corde tuo cunctis diebus
vita tua. Id autem fiet, si considerauerimus
quod oraturi, quemadmodum in principi
pio asserebam, praesentemur coram Deo
modo quodam speciali, ideoque decere,
vt collecto animo simus, talesque ei nos of-
feramus, quales conuenit esse, qui conspe-
ctui eius assistunt: quemadmodum Helias
Propheta fecisse videtur inquit. *Vixit Da-*
minus, in cuius conspectu stō. Et Dauid cū di-
ceret: *Meditatio cordis mei in conspectu tuo*
semper.

4. Reg. 3.
Psal. 18.

QUISQUE igitur omnem ad hoc indut-
striam conferat, vt cor suum solutum &
exoccupatum inueniat orationis tempore,
vt cum Regio Propheta dicere possit. *In-*
uenit seruus tuus cor, vt oraret te oratione hac.
In quibus verbis recte ait, se inuenisse cor,
quia malè illud nobis aufertur à curis &
cogitationibus terrenis: & quod magis de-
plorandum est, ambulantis nobis sum-
ma cum dormitantia inter negotia & actus
saeculares, velut inter totidem latrones &
depraedatores totius boni nostri, omnium
aliorum maiorem habemus curam, quam
thesauri pretiosissimi, quem gestamus in
vasis fragilibus corporum nostrorum, &
cum palam ostentantes, flocci facimus, si
hostibus nostris crudelissimis in praedam
cedat: atque hinc est, quod accedentibus
nobis

8. Reg. 7.

nobis postea ad orationem sine corde & spiritu, illa, his instrumētis priuata, in sublimine non queat ascendere, sed maneat infructuosa. Totus itaque labor noster in eo versetur, vt subtrahamus nos ipsos à nobismetipsis, & quæramus nosmet, intra & extra nos ipsos: quò sic continuata hac diligentia, ad debitam in oratione animi recollectionem, viam præparemus, facilioremque & planiorem nobis reddamus.

AD obtinendam verò supradictam animi recollectionem, tria speciatim fieri possunt. Primum, operam dare, vt sæpius in die, animum ad nos reuocemus, crebra mentis ad DEVM eleuatione. Alterum: vespere præcedenti materiam ad orationem diei sequentis, in certa aliquot puncta distinctam præparare, eamque paulisper, dū ad lectum itur, mente reuoluere, vt mane alterius diei confestim recurrat, sicque facilius diuino conspectui animus se præsentare possit. Tertium, Hora orationis instante considerare attentè quò perrecturi simus, videlicet, ad DEI præsentiam, vt cum eo salutis nostrę negotia tractemus, illi debitum cultum exhibeamus, ab eo lumen, ad diuinam illius voluntatem in omnibus agnoscendam, amplectendam & perficiendam postulemus. Hæc & his similia suscitabant in nobis attentionē plus quam ordinariam.

B 3

DE

Animi in oratione collectio quibus medijs obtineatur.